

KUNRATICKÝ ZPRAVODAJ

Periodický tisk obce Kunratice u Cvikova, vycházející jedenkrát za dva měsíce. Evidováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. 12356789/2015. Obec Kunratice u Cvikova, IČ 00524301, se sídlem obecního úřadu Kunratice 145, 471 55 Kunratice u Cvikova, e-mail: kunraticky.zpravodaj@seznam.cz. **Vyšlo dne 15. srpna 2024, č. 4 / 2024.** Krajské přílohy lze stáhnout pomocí uvedeného hypertextového odkazu ve vydání. Redakční rada: Ing. Bc. Josef Černý, MBA, korektury textů PhDr. Ivana Kultová, ke stažení zde: <https://www.kunraticeucvikova.eu/volny-cas/kunraticky-zpravodaj/>

Slovo starosty...

Vážení spoluobčané, milí přátelé,
prázdniny se nám posunuly do své druhé poloviny, léto je v plném proudu a spolu s ním i práce na rekonstrukci budovy Základní a Mateřské školy. Po zahájení prací na nás v historické budově čekalo nejedno "překvapení" a rozsah prací se musel několikrát upravovat. Výsledkem bylo navýšení objemu prací o cca 30 %. Pozitivním faktem budou úplně nové povrchy zdí, konstrukční vrstvy podlahy v družině a elektroinstalace. Výměna vchodu proběhla bez komplikací. Nové vchodové dveře jsou již osazeny elektromotorickým zámkem, který nám v budoucnu umožní dálkové ovládání, lepší kontrolu nad vstupem do budovy a tím i zvýšení bezpečnosti.

Rekonstrukce kotelný v polyfunkčním domě s byty bude zahájena poslední týden v srpnu, oprava dvou úseků místních komunikací začne v září a oprava části zříčeného náhonu je naplánovaná na měsíc říjen.

Úspěšně pokračuje i příprava rekonstrukce obecního vodovodu, která by měla proběhnout v letech 2026 – 2028. Vše bude záviset na postupu projekčních prací a také na koordinaci s projektovou přípravou obecní kanalizace.

V polovině června navštívily kancelář obecního úřadu tři německy mluvící dámy a v ruce držely dokument z matriky

v Jablonném v Podještědí. S jeho předáním mi vysvětlily, že pátrají po své mamince, která se narodila v Kunraticích u Cvikova, paní Kristine Robischové. Po přečtení tohoto jména jsem obratem telefonoval Davidovi Sobotkovi, který je v kontaktu s „americkou větví“ této rodiny, jejíž členové, Dan a Coleen, navštívili Kunratice u Cvikova letos v květnu při obecních slavnostech. Společně s Davidem jsme členům této rodiny, kteří do Kunratic zavítali a byli to mimochodem čtyři sourozenci, pomáhali pátrat po kořenech jejich rodiny a po místech, kde před mnoha desítkami let žili. Příběh rodiny Robischových, která má v historii obce velmi významné místo, tak pokračuje dál a mám takové tušení, že o této rodině ještě uslyšíme.

První zářijovou sobotu, tedy 7. 9., se bude konat tradiční soutěž v požárním útoku. Občerstvení v podání místního SDH bude samozřejmě k dispozici. Všichni jste srdečně zváni.

Na závěr mi dovoluťe pozvání, nebo spíš apel, abyste 20. a 21. září přišli k volbám. Vybírat budeme zastupitele Libereckého kraje. Každý hlas se počítá, každý hlas je důležitý.

Pohodové letní dny.

Váš starosta Bc. Michal Iwanejko

NADCHÁZEJÍCÍ AKCE:

- **07.09.24** **POHÁROVÁ SOUTĚŽ HASIČŮ**
- **14.09.24** **LOUČENÍ S LÉTEM**
- **28.09.24** **KŘIŠŤÁLOVÁ POUŤ**
- **04.10.24** **SETKÁNÍ SENIORŮ**
- **19.10.24** **HALLOWEEN**

PŘÍLOHY LK

lze stáhnout zde: <https://www.kraj-lbc.cz/aktuality/>

**ZAJÍMÁŠ SE O DĚNÍ V OBCI? RÁD/A
BYS O TOM PSAL/A KRÁTKÉ
ČLÁNKY? STAŇ SE ŠÉFREDAKTOREM
KUNRATICKÉHO ZPRAVODAJE.
Informace na OÚ.**

SOUTĚŽ V POŽÁRNÍM ÚTOKU

Dne 8. června 2024 se ve Skalici u České Lípy konala hasičská slavnost spojená s tradiční soutěží v požárním útoku družstev. Místní sbor dobrovolných hasičů zorganizoval skvělou akci, která přilákala hasiče z celého regionu.

Na místě se sešlo 28 sborů, které předvedly více než 30 kusů techniky. Hasiči se vydali na okružní jízdu přes Nový Bor, kde se mohli pochlubit svými historickými i moderními výjezdovými vozidly. Technika byla vystavena u malého parku naproti obecnímu úřadu, což umožnilo divákům obdivovat krásné hasičské stroje zblízka.

Do soutěže se přihlásilo celkem 9 družstev, která soutěžila ve dvou kategoriích: žen a mužů. Ačkoliv se mnohá mužská družstva

rozhodla doplnit o ženské členky, soutěž probíhala v přátelské atmosféře, doplněné o zdravou rivalitu.

Zlatou medaili v ženské kategorii si odvezly dívky z SDH České Lípy B, zatímco mezi muži dominovali hasiči z Prčic. Požární útok je náročná disciplína a naše

kunratické hasičky se umístily na 4. místě. Srdečně gratulujeme!

Odpolední program byl obohacen o ukázky aktivit mladých hasičů z SDH Kytlice, kteří demonstrovali svou zdatnost při zásahu proti hořícímu domku. Policie ČR se svými psy rovněž představila svoji práci. Nechyběly ani ukázky vyproštění osob z havarovaných vozidel a následná likvidace požáru.

Park před radnicí byl oživen různými soutěžemi pro děti a maskoty, kteří přispěli k tomu, že se tento den stal nezapomenutelným pro nejmladší návštěvníky.

Zdroj: <https://www.rajce.idnes.cz/hasicovo/album/hasicke-slavnosti-skalice-u-ceske-lipy>
<https://www.hasicovo.cz/cs/zpravy/hasici-ze-skalice-u-ceske-lipy-usporadali-bajecne-slavnosti>

Josef Černý

DĚTSKÝ DEN

Dne 22. června se v naší obci konal první společný Dětský den a soutěž o nejlepší kotlíkový guláš. Původní plány zhatilo nepříznivé počasí, a proto byly obě akce spojeny do jednoho

odpoledne. Tato změna však přinesla nečekané výhody a vytvořila nezapomenutelný zážitek pro všechny zúčastněné.

Pro malé i větší děti bylo připraveno mnoho soutěžních stanovišť, kde si mohly vyzkoušet různé dovednosti a získat malé odměny. Mezi nejpopulárnější atrakce patřily dva skákací hrady a malování na obličeje, které rozveselilo tváře mnoha dětí.

Vrcholem dne byla tradiční hasičská pěna. Děti se v ní mohly dosyta vyřadit a osvěžit se v horkém letním dni.

Rádi bychom poděkovali všem pořadatelům za skvěle odvedenou práci, zejména našemu dorostu, který se aktivně zapojil na jednotlivých soutěžních stanovištích.

Velký dík patří také ženám z řad místních hasiček za jejich pomoc a podporu. Dále děkujeme SDH Kunratice u Cvikova a SK Dynamo Kunratice za spolupráci a poskytnutou plochu hřiště.

Spojení Dětského dne a soutěže o nejlepší kotlíkový guláš nikterak neovlivnilo průběh obou akcí, ba naopak, přilákalo mnohem více návštěvníků, než je obvyklé.

Tato akce opět potvrdila, že společné úsilí a spolupráce zajišťují nezapomenutelné zážitky pro všechny.

Josef Černý

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ KOTLÍKOVÝ GULÁŠ 2024

Dne 22. června 2024 se v Kunraticích u Cvikova konal již sedmý ročník populární soutěže o nejlepší kotlíkový guláš. Akce přilákala deset soutěžních družstev, která se utkala v kuchařském umění před zraky nadšených diváků. Mezi soutěžícími nechyběla ani přespolní družstva.

Soutěžily tyto týmy: Monte bú - Kraví hora Jablonné v P., Divoké kočky Kunratice, Horňáci Kunratice, Břežňáci - Šumperk, Guláš nejsvětější čtveřice Kunratice, Zetky Kunratice, Černé zástěry Kunratice, Bořkův olíž prst Kunratice, Kotlíkáři Úvaly a Mařenické kobry.

Všechna družstva se s nadšením pustila do vaření ve 13 hodin, s konečným termínem dokončení guláše v 17 hodin. Poté byly odebrány vzorky pro odbornou porotu, která měla nelehkou úlohu rozhodnout o vítězi.

Porotu tvořili Pluk. Ing. Pavel Baláž, ředitel HZS LK územního odboru Česká Lípa, Bc. Kamil Nováček, správce koupaliště v Jablonném

v Podještědí a senátor Jiří Vosecký. Ti s pečlivostí ochutnávali jednotlivé guláše a hodnotili jejich chuť, vůni i konzistenci.

Současně měli návštěvníci možnost zakoupit si pásky na ruku, které jim umožnily ochutnat všechny soutěžní guláše a hlasovat pro svého favorita.

Akci doprovázel bohatý doprovodný program, který zaručil zábavu pro všechny přítomné. Mezi nejoblíbenější soutěže patřil hod prázdným pivním sudem v mužské a ženské kategorii. Odvážlivci se také mohli zapojit do hry Královský kočár, která

přinesla mnoho zábavy. Další zábavná disciplína, "rohlík - pivo", prověřila schopnosti soutěžících srkat pivo po lžičkách z hlubokého talíře a zároveň jíst suchý rohlík na čas.

Celé odpoledne se neslo v duchu přátelské atmosféry, dobrého jídla a pití. I když byla soutěž napínavá, hlavním cílem bylo, aby se všichni dobře bavili. To se jednoznačně podařilo, a proto patří velké poděkování všem zúčastněným družstvům, pořadatelům, sponzorům a dobrovolníkům, kteří přispěli k úspěchu této události.

Sponzoři akce: Obecní úřad Kunratice u Cvikova, SK Dynamo Kunratice u Cvikova, Koupaliště Jablonné v Podještědí, Technické služby Jablonné v Podještědí, Truhlářství Filek, SDH Kunratice u Cvikova, Jan Musil, Josef Machačný, Maso uzeniny Neckář, Václav Jór, Lukáš Mejzlík, Iva Chadimová, Stavebniny Herclík, Zvířecí ráj Cvikov, Crystalex Nový Bor, Robert Samek, Jiří Mareš, Radek Kettner,

Vlastimil Frydrych, Sklárna Pačinek, Lucie Joachimstálová - smíšené zboží Kunratice, Autoslužby Oberreiter Cvikov, Kunratická hospůdka, Perfect lešení Roman Čech, Dominika Petrová, Oto Kříženecký, anonymní dárci a fy UGA.

O zábavný program a moderaci se postarali Petr Marcina a Josef Černý, kteří celé odpoledne dokázali udržet návštěvníky ve skvělé náladě.

Soutěž o nejlepší kotlíkový guláš 2024 se stala nezapomenutelným zážitkem pro všechny zúčastněné. Těšíme se na další ročník této oblíbené akce, která opět přiláká kuchařské nadšence a milovníky dobrého jídla do malebných Kunratic.

Josef Černý

ZPRÁVIČKY Z NAŠÍ ŠKOLIČKY

ATLETIKA MALOTŘÍDEK V NOVÉM OLDŘICHOVĚ

Vážení rodiče, milí žáci a přátelé školy,

s potěšením Vám oznamujeme, že naše každoroční sportovní událost Atletika malotřídek, která se uskutečnila dne 19. června 2024 v Novém Oldřichově, byla velkým úspěchem. Tento den plný sportovních aktivit, zábavy

a soutěžení přinesl radost a nadšení nejen dětem, ale i všem přítomným.

Celý den byl plný skvělých výkonů a nadšení. Děti předvedly své atletické dovednosti a soutěžily s plným

nasazením. Bylo krásné vidět, jak si všichni účastníci užívali společně strávený čas a podporovali své spolužáky.

Na závěr dne měly děti příležitost užít si velké překvapení – hasičskou pěnu. Tento zážitek přinesl dětem nesmírnou

radost a zábavu, a stal se tak nezapomenutelnou tečkou za úspěšným sportovním dnem.

Těšíme se na další ročník a věříme, že bude stejně úspěšný jako tento.

Zdroj: <https://www.zsamskunratice.cz/zakladni-skola/aktuality/>

ATLETICKÁ AKCE VE CVIKOVĚ PRO DĚTI Z 1. AŽ 5. TŘÍDY

V malebném městě Cvikov se ve středu 26.6.2024 uskutečnila jedinečná atletická akce zaměřená na děti od 1. do 5. třídy základních škol. Tato sportovní událost, pořádaná Domem dětí a mládeže Cvikováček, přilákala desítky nadšených malých sportovců.

Program a disciplíny

Atletická akce nabídla široké spektrum disciplín, aby se každé dítě mohlo zapojit a vyzkoušet si různé druhy sportu. Mezi hlavní disciplíny patřily:

1. Běh na krátké tratě – závody na 50 metrů, kde děti předvedly svou rychlost a obratnost.
2. Skok do dálky – disciplína, která testovala sílu a techniku skoku.
3. Hod míčkem – jednoduchá, ale zábavná disciplína zaměřená na přesnost a sílu hodu.
4. Trojskok – trať, která prověřila nejen fyzickou zdatnost, ale i koordinaci a techniku dětí.

Malotřídky v souboji

Tato akce byla také jedinečná tím, že proti sobě soutěžily malotřídky z Kunratic u Cvikova a malotřídky Sv. Svatopluka. Děti z těchto malých školních zařízení měly jedinečnou příležitost poměřit své síly a dovednosti v přátelském duchu, což přispělo k posílení komunitních vazeb mezi těmito dvěma obcemi.

Organizace celé akce byla pečlivě naplánovaná a realizovaná. Učitelé se spojili, aby zajistili hladký průběh soutěží. Na každé stanoviště dohlíželi zkušení sportovci a trenéři, kteří dětem poskytovali cenné rady a podporu.

Dům dětí a mládeže Cvikováček zajistil potřebné vybavení a odměny pro účastníky. Ti nejlepší ve svých kategoriích byli odměněni drobnými cenami a diplomem.

Atmosféra během celé akce byla úžasná. Děti byly nadšené, soutěžily s plným nasazením a vzájemně se podporovaly. Rodiče a diváci vytvořili přátelskou a povzbuzující atmosféru, která motivovala malé sportovce k nejlepším výkonům.

Na závěr dne proběhlo slavnostní vyhlášení vítězů, kde byly předány sladké odměny a diplomy. Radost a hrdost na tvářích dětí byly největší odměnou pro všechny organizátory, kteří věnovali svůj čas a úsilí této akci.

Tato atletická akce ve Cvikově nebyla jen o soutěžení, ale hlavně o radosti z pohybu a budování týmového ducha mezi dětmi. Podobné akce mají velký význam pro zdravý vývoj dětí, podporují jejich fyzickou aktivitu a motivují je k dalším sportovním aktivitám.

Všichni zúčastnění se již nyní těší na příští ročník, který slibuje být ještě lepší a zábavnější.

Zdroj: <https://www.zsamskunratice.cz/zakladni-skola/aktuality/>

upravil Josef Černý

LOUČENÍ S ŽÁKY 5. ROČNÍKU NA KONCI ŠKOLNÍHO ROKU

Na konci školního roku jsme se rozloučili s našimi žáky 5. ročníku, kteří se nyní chystají na přechod na druhý

žáci, rodiče a pedagogové se sešli, aby si společně připomněli úspěchy a důležité okamžiky uplynulých let.

stupeň. Tento významný okamžik byl plný emocí, vzpomínek a očekávání.

Loučení bylo plné emocí, kdy děti děkovaly svým učitelům

za podporu a vedení, které jim poskytovali během jejich prvních školních let.

Tento přechod je důležitým milníkem nejen pro žáky, ale i pro jejich rodiče a pedagogy. Žáci se těší na nové zážitky a výzvy, které je čekají na druhém stupni, a zároveň pociťují nostalgii z odchodu z místa, kde strávili pět let.

Na konci školního roku jsme uspořádali slavnostní předávání klíčů předškolákům. Tento symbolický akt znamenal přechod dětí z mateřské školy do základní školy a byl významným momentem pro děti i jejich rodiče. Klíče symbolizovaly otevírání dveří k novým možnostem a vědomostem, které na děti čekají v první třídě.

Během ceremonie současní prvňáčci předali symbolické klíče budoucím prvňáčkům. Tento okamžik byl doplněn malými dárky a pamětními předměty, které si děti odnesly domů na památku.

Loučení s 5. ročníkem bylo významným momentem plným emocí a vzpomínek. Tyto okamžiky připomněly důležitost vzdělávání a podpory, kterou děti během svých prvních školních let dostávaly, a symbolizovaly začátek nové kapitoly v jejich vzdělávací cestě.

Zdroj: <https://www.zsamskunratice.cz/zakladni-skola/aktuality/>

upravil Josef Černý

CO SE DĚJE VE SKLÁRNĚ A KŘIŠTÁLOVÉM CHRÁMU?

DĚTSKÉ SKLÁŘSKÉ SYMPOZIUM 2024: PLANETA SKLO OČIMA MLADÝCH UMĚLCŮ

Dne 20. – 23. června 2024 proběhlo v Kamenickém Šenově a Kunraticích u Cvikova již druhé Dětské sklářské symposium YGS, které přivedlo ke sklu mladé talenty z celé České republiky i Německa. Tato unikátní akce, jejíž nápad vznikl ve spolupráci mezi sklárnou Pačinek, Střední uměleckoprůmyslovou školou sklářskou v Kamenickém Šenově a Základní uměleckou školou ve Mšenu u Mělníka, spojila zástupce základních uměleckých

škol ze čtrnácti krajů Česka a čtyři děti z oblasti německého Weißwasseru.

Symposium se konalo pod záštitou Pavly Gombové, ředitelky české sekce organizace UNICEF, a jeho ambasadorkou a uměleckým garantem byla významná evropská designérka a nositelka ocenění Czech Grand Design, profesorka Liběna Rochová. Její přítomnost a odborné vedení dodaly akci prestiž a inspirovaly děti k tvůrčí práci.

Letošní motto symposia „Jedině děti vědí, co hledají“, které pochází od Antoina de Saint-Exupéryho,

podtrhovalo kreativitu a volnost dětské tvorby. Téma „PLANETA SKLO“ vyzývalo děti k objevování tajemného světa skla, zářivých mlhovin, černých děr a hvězdokup. Mladí umělci se ponořili do fascinujícího procesu tvorby, kde pracovali u rozžhavené pece, ovlivňovali podobu svých broušených plastik, pískovaného dekoru a skládali skleněnou mozaiku.

Výsledkem symposia bylo osmnáct vítězných prací, které byly vystaveny v Severočeském muzeu v Liberci. Tato výstava poskytuje veřejnosti možnost obdivovat díla mladých talentů a zároveň ukazuje, jak důležité je podporovat kreativitu a umělecký talent od útlého věku. Dětské sklářské symposium YGS 2024 se ukázalo být nejen oslavou umění a kreativity, ale i důležitým krokem k udržení a rozvoji sklářského umění pro budoucí generace.

Symposium je skvělou iniciativou, která přibližuje tradiční sklářské řemeslo mladým lidem a umožňuje jim objevit a rozvíjet své umělecké schopnosti. Tento projekt přináší nové impulzy a inspiraci nejen účastníkům, ale i celému sklářskému oboru, který díky mladým talentům získává nový dech a perspektivu pro budoucnost.

Zdroj: <https://www.facebook.com/Pacinek Glass>, <https://youngglasssymposium.com/symposium>, <https://www.facebook.com/YGS>.

Josef Černý

PODMOŘSKÝ SVĚT

"Tak jako dávní holandští mořeplavci přiváželi do Evropy neuvěřitelné a exotické předměty z Nového světa, stejně tak i Dick Admiraal se před lety inspiroval na svých cestách Evropou v magické skleněné zahradě slavného českého skláře Jiřího Pačinka v Kunraticích u Cvikova a kousek z ní přenesl do srdce nizozemského městečka Leerdam, kde žije. A je více než symbolické, že právě tam, neboť stejně jako Novoborsko, kde Jiří Pačinek přes čtyřicet let tvoří sklo, je také Leerdam městem skla..."

Právě v těchto dnech vzniká na sklářské huti Jiřího Pačinka v Kunraticích u Cvikova zbrusu nový projekt pro nizozemské město Leerdam - nová skleněná instalace s názvem

Podmořský svět pro venkovní skleněný park tohoto sklářského města, se kterým Jiřího Pačinka pojí dlouholeté vazby a přátelství.

Jsou tomu tak například dva roky, co zde "vyrostl" jeho bezmála čtyřmetrový skleněný strom s více než 500 barevnými listy, poupaty a bublinami.

A právě bubliny, ovšem v daleko větší velikosti, a hlavně v jiné souvislosti, se objeví za měsíc v instalaci s tématem podmořského světa, které bude vévodit skleněná chobotnice z uranového skla, velké ryby, bubliny, korály a další obyvatelé mořských hlubin...

To vše doplněné autentickým mořským pískem a kameny z pobřeží Severního moře a také světlem, které zejména uranové sklo v noci rozzáří do fosforově svítivé barvy!

Zdroj: <https://www.facebook.com/Pacinek Glass>

upravil Josef Černý

VYJIMEČNÁ VÝSTAVA V KŘIŠŤÁLOVÉM CHRÁMU: JIŘÍ MENZEL A JIŘÍ PAČINEK

S velikou radostí vám přinášíme zprávu o zahájení výjimečné výstavy v našem Křišťálovém chrámu, kde se představila díla dvou významných umělců – Jiřího Menzela a Jiřího Pačinka.

Slavnostní
zahájení této
výstavy se
konalo
6. července
za přítomnosti
naší velmi
dobré
kamarádky
Olgy

Menzelové a známého herce Pavla Nového, který měl tu čest symbolicky odemknout kostel klíčem.

Výstava v Křišťálovém chrámu představuje jedinečné propojení filmového umění a sklářského řemesla, které oba umělci mistrně ovládají. Díla Jiřího Menzela, která zachycují jeho osobitý pohled na svět, se skvěle doplňují s křišťálovými plastikami Jiřího Pačinka, které v sobě nesou jak tradiční techniky, tak moderní umělecké prvky.

Zahájení výstavy bylo nezapomenutelným zážitkem. Olga Menzelová přednesla dojemný projev, ve kterém vzpomínala na svého manžela a jeho vášeň pro umění. @Pavel Nový, náš milý host a herec, který zanechal stopu v srdcích mnoha diváků, obdržel symbolický klíč od Křišťálového chrámu a s velkou ctí a radostí jej slavnostně odemkl.

Tento moment byl pro nás všechny velmi emotivní a symbolizoval otevření nového prostoru pro umění a kreativitu. Věříme, že výstava Jiřího Menzela a Jiřího Pačinka přinese návštěvníkům mnoho inspirace a potěšení.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na organizaci této události, a těšíme se na další setkání v našem Křišťálovém chrámu, kde budeme nadále podporovat a oslavovat krásu umění.

@nadacejirihomenzela

Výstava je přístupná do konce srpna.

Zdroj: <https://www.facebook.com/Pacinek Glass>

upravil Josef Černý

UDRŽITELNOST A CIVILIZACE – ČESKÝ KRUMLOV

Naše sklo opět v jiném městě. Děkujeme Olze Menzelové, společnosti Medialoge a Hotelu Růže v Českém Krumlově za pozvání. Akce, která má smysl

Zdroj: <https://www.facebook.com/Pacinek Glass>

Ve dnech 10.-30. července se Český Krumlov stal centrem diskuze o udržitelnosti, když se v ikonickém Hotelu Růže konala akce zaměřená na ekologické a udržitelné iniciativy. Tato událost přilákala a zájemce z různých oblastí, kteří se zapojili do diskuzí a workshopů zaměřených na udržitelnost, inovace a ekologické trendy. Tato výstava je třetí tematickou expozicí z pera profesora Miroslava Bárty a jeho spolupracovníků.

Sklárna Pačinek Glass, známá svým závazkem k ekologickým postupům ve výrobě, představila své unikátní křišťálové plastiky, které kombinují tradiční řemeslné techniky s moderními udržitelnými přístupy.

Olga Menzelová, známá svým dlouhodobým zájmem o ekologii a umění, přednesla inspirativní projev, ve kterém zdůraznila nutnost

ochrany našeho životního prostředí a roli umění v této snaze. Její slova rezonovala mezi účastníky a dodala celé akci hlubší rozměr. Umění má moc měnit naše vnímání světa a inspirovat nás k udržitelnějšímu způsobu života, uvedla Menzelová ve svém projevu.

Projekt Medialogue, který akci zorganizoval, se zaměřuje na propojení médií, umění a ekologických aktivit. V rámci programu se konaly různé workshopy a diskuse

na téma udržitelnosti v umění, ale také v každodenním životě. Návštěvníci měli možnost seznámit se s konkrétními kroky, jak mohou sami přispět k ochraně přírody, a zároveň si užít kulturní program plný inspirativních přednášek a uměleckých vystoupení.

Akce v Českém Krumlově přinesla příležitost k setkání lidí s obdobným smýšlením, kteří se snaží o zlepšení životního prostředí a udržitelnost v každodenním životě.

Josef Černý

BOHEMIAN CRYSTAL HARMONY

Výsledkem loňských cest do Spojených států amerických se stalo vytvoření projektu, kterého jsme jedním z hrdých zakladatelů a spoluvůdců.

BOHEMIAN CRYSTAL HARMONY představuje unikátní spojení českého skla, vrcholného řemesla, designu, hudby, filmu a sportu se slavnými českými firmami a osobnostmi.

Navazuje na tradici dlouholetého přátelství a spolupráce mezi Spojenými státy americkými a Českou republikou. Vytváří prostor pro nová spojení a úzkou spolupráci mezi českými a americkými firmami z různých oblastí průmyslu. Postupně Vás budeme informovat o přípravách, které budou vrcholit akcí 8.-10.11.2024 v Českém národním domě (Bohemian National Hall) v New Yorku.

<https://bohemiancrystalharmony.com/>

Poděkování za podporu a spolupráci na přípravách akce i za fotografie patří Generálnímu konzulátu České republiky v New Yorku.

Zdroj: <https://www.facebook.com/halamaglass>

upravil Josef Černý

FOTOGRAFOVÁNÍ SKLA – AKCE APPLE

Naše firma Pačinek Glass byla nedávno počtena prestižním pozváním od společnosti Apple, abychom se zúčastnili exkluzivní akce zaměřené na fotografování skla novým modelem iPhone. Tato akce se konala v moderních prostorách pražského Sklářského zážitkového střediska Prágl a přilákala řadu odborníků z oblasti designu, fotografie a technologií.

Během akce jsme měli tu čest uskutečnit hodinovou show, kde jsme naživo předváděli umění sklářského řemesla. Jiří Pačinek a Jiří Pačinek ml. s vášní a precizností ukazovali proces tvorby jedinečných skleněných výrobků, což zaujalo a inspirovalo všechny diváky. Tato dynamická prezentace nejen demonstrovala naši zručnost, ale také umožnila hostům vidět, jak se sklo mění pod rukama odborníků.

Kromě show jsme připravili i speciální dárek pro Apple - skleněnou repliku iPhone, kterou jsme na akci dovezli jako

výraz našeho vděku a obdivu k jejich inovativním produktům. Tento jedinečný kousek skla byl vytvořen s maximální péčí a pozorností k detailu, aby věrně zachytil eleganci a styl skutečného iPhone. Skleněná replika iPhone se setkala s velkým zájmem a obdivem, což nás velmi potěšilo.

Naše účast na této akci byla nejen skvělou příležitostí prezentovat naše umění širšímu publiku, ale také prohloubila naši spolupráci s Apple a otevřela nové možnosti pro budoucí projekty. Jsme hrdí na to, že jsme mohli být součástí tak prestižní události, a těšíme se na další společné

výzvy a příležitosti. Děkujeme našemu projektovému manažerovi Davidu Sobotkovi za veškerou komunikaci a domluvu na této akci.

Zdroj: <https://www.facebook.com/Pacinek Glass>

upravil Josef Černý

RESTAUROVÁNÍ HLAVNÍHO OLTÁŘE

Kunratická firma Perfect lešení a její majitel pan Čech je významným partnerem a donátorem Křišťálového chrámu.

Bez jejich pomoci a lešení bychom nenašli vitráž Boží oko a nemohli zrekonstruovat oltář svatého Petra a Pavla, který se již za měsíc díky umění restaurátorů zaskví ve své původní kráse. Děkujeme za trvalou podporu.

Restaurátoři pracují na generální rekonstrukci oltáře svatého Petra a Pavla pod ochranou Božího oka... Děkujeme za jejich umění.

Zdroj: <https://www.facebook.com/Kristalovy chram>

upravil Josef Černý

Příběhy z Kunnersdorfu/Kunratic u Cvikova

Tato knížka vypráví o skutečných událostech ze života obyvatel obce Kunnersdorfu/Kunratic u Cvikova, která leží v dnešní České republice. Téměř všichni obyvatelé museli následkem války opustit své domy, majetek i vesnické společenství.

Mnozí Kunratičané se dodnes scházejí a opakovaně si s velkou vděčností, touhou i hrdostí vyprávějí tyto příběhy. Naše knížka vznikla v naději, že se zážitky zachovají, aby se s nimi mohli seznámit i potomci – děti, vnoučata i pravnoučata. Autory příběhů jsou sami vypravěči a z ohledu na starobylý hovorový jazyk atd. jsme na nich nic neměnili. Nápad knížku vydat vznikl při setkání rodáků v roce 2016, kdy jsme hovořili o tom, jak by bylo možno uchovat ve vzpomínkách aspoň něco maličko z našeho vesnického života.

Jsem rád, že Steffi Rungeová, Friedel a Rudolf Junghardtovi a Gerald Wünsche nashromáždili tolik vzpomínek, abych knížku, kterou nyní držíte v rukou, mohl připravit k vydání.

Již po několik let je mi přáno se na vděčném vzpomínání i touze tohoto pozůstalého vesnického společenství podílet.

S díkem Roland Junghardt

© 2018 Roland Junghardt, obálka, ilustrace: Roland Junghardt

Věnování této knížky patří všem vyhnaným z Kunnersdorfu/Kunratic, kteří si v srdci stále nesou svoji domovinu.

Se svolením autora pana Rolanda Junghardta. Poděkování PhDr. Kultové za překlad originálu knihy.

ČÁST 4

Frieda-Maria Junghardtová

Mé dětství v Kunraticích

Kolem šesté hodiny ranní dne 17. srpna 1934 jsem v Kunraticích u Cvikova, okres Německé Jablonné v Sudetech, spatřila

světlo světa. Náš čtverhranný dvůr stál v dolní vsi, nedaleko takzvané Klemtovy vily, vedle Meissnera a naproti Schäferovým, odkud pocházela moje matka Martha Schäferová. Ta měla malou „tabáčnickou trafiku“, jak se tomu tehdy říkalo. Z okna mezi dvěma dosud stojícími kaštany svého času prodávala cigarety, doutníky a různé další kuřácké zboží.

Rodičům patřilo hospodářství s několika poli, loukami, lesem a kamenolomem na Kovářském vrchu, kde se kámen lámal na dvou místech. Dolní lom rodiče pronajali. V horní části zpracovával otec a dědeček žulové kameny, a to zvláště v zimních měsících, když se na polích skoro nepracovalo.

To byla zvlášť za hodně studeného počasí téměř „otročina“. Kamenolom byl náramně rozlehlý, a tak nebylo vždy úplně snadné přinést mému otci Karlovi jídlo.

Měli jsme též velký počet dobytka – krávy, prasata a také (ne ale vždycky) dva koně. Mimoto i hodně menších zvířat, husy, kachny, slepice a králíky. Králíkárna připomínala veliánskou oboru, zvířata tam mohla volně pobíhat. To těšilo zvláště mého dobrého otce, nechtěl zvířata věznit. K našemu velkému domu patřily ještě další chlévy, stodoly a jedna hodně zvláštní stavba, takzvaný „bulbrich“ [nářeční zkomolenina slova Bollwerk – bašta, opevnění; pozn. překl.], pocházející podle kunratické obecní kroniky asi určitě ze 16. století. Byla to obzvláště historicky cenná pískovcová budova, do níž se dalo sestoupit po několika schodech. Tato stará kamenná stavba byla nahoře kryta

Vzadu zleva: Martha Hantscheová, otec Karl, vpředu zleva: Friedel Hantscheová, Friedel Meissnerová a Ella Rungeová

rákosem. Byla studená a prostorná, proto se v ní vždy ukládala řepa, brambory, mrkev a jiné plodiny. Zvláštnost jejího interiéru však spočívala v tom, že tu byla ještě dobře zachovaná nástěnná malba ze 16. století, a budova proto často bývala cílem návštěv školních tříd k vzdělávacím účelům. Podsklepen byl i obytný dům, zde se však ukládaly pouze potraviny, zavařovací sklenice, brambory a jiné požitaviny pro vlastní potřebu. V zásobárně v bulrichu se tudíž ukládalo jen krmivo pro zvířata. V obytném domě směrem ke kůlně jsme měli i pec. Jednou za čtrnáct dní se pekl chléb, velkou část z něho ale většinou dostala teta Berta, sestra mého otce, protože bydlela nedaleko od nás. I ona měla ve svém domě takovou pec, takže jsme pekli na střídačku. Když přitáhli Rusové, posloužila posledně jmenovaná pec jako skrýš mým třem starším sestřenicím. Schovaly se tam ze strachu před znásilněním.

I moje „babička Schäferová“ bydlela v malém domku hned vedle nás. Byla to dobrá duše, ale manžel jí žel záhy zemřel na rakovinu jícnu. Nejdříve musela dědečka rok a devět měsíců, a ještě dvanáct dní krmit trubící, protože už nedokázal nic spolknout. Byla to pro ni velká oběť. Protože můj otec Karl Hantsche zdědil hospodářství, musel vyplatit svých pět ještě

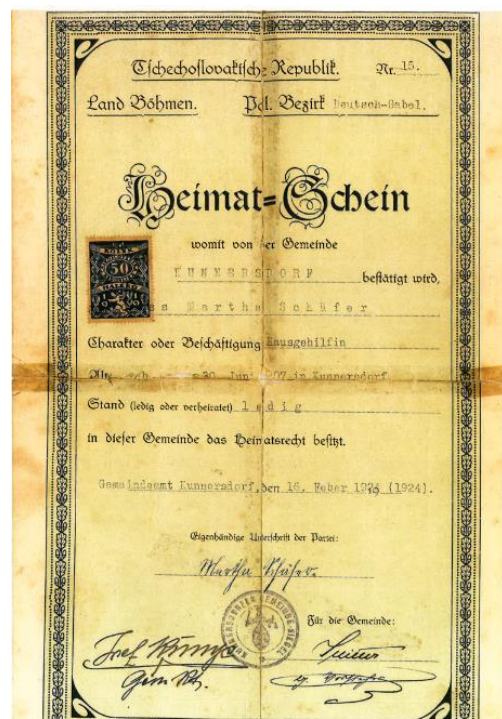

Otec Karl Hantsche

žijících sourozenců a postarat se o matku. O tom naštěstí existuje starý doklad, který obsahuje přesnější podrobnosti. Bylo přesně určeno, kolik potravin musí měsíčně odevzdat, a ještě jiná ustanovení. Žel právě když vyplatil všechny sourozence a bylo by se nám začalo dařit lépe, nás z domu a dvora vyhnali. Během pěti hodin, jak se uvádí v českém dosud zachovaném rozkaze, jsme museli náš krásný domov se vším všudy opustit. Kopii původního příkazu jsme roku 2016 uveřejnili v libereckých novinách i s německým překladem. Jinak jsem však měla velice krásné dětství, a často jsem pobývala u své babičky, která se o mne pořád starala, když rodiče nemohli, protože pracovali na poli. Babička byla sice velmi přísná, ale velice jsem ji milovala. Také mne pravidelně vodila do školky, odkud jsem se ale pořád pokoušela utíkat a jednou nebo dvakrát se mi to dokonce podařilo, ale babička mne okamžitě zavedla zpátky. Jednou, jak si vzpomínám, jsem se vzepřela a hodila jsem sebou na zem. Tehdy jsem dostala pořádně na zadek a pak už jsem to nezkoušela.

Jinak ale bylo u rodičů vždycky hezky, když se šlo na pole a tam jsem si s kamarádkami užila hodně legrace. Třeba jsme skákaly přes kupky sena nebo jsme se o žních schovávaly v panáčích. Ty pak často spadly, a to se otci nelíbilo. Skoro vždycky jsem ale při svozu sklizně směla sedět na kozlíku. Když jsem ještě byla menší a dosud jsme neměli vlastní stroje, přicházeli na podzim sousedé a mlátilo se obilí. Na mlátě se muselo zamést, a už to jelo, každá měl cep a mlátilo se ručně do taktu, aby se nikdo nezranil.

Během času začalo být v domě klidněji, protože se otcovi sourozenci poženili, povdávaly a odstěhovali. Teta Anna se přestěhovala do Liběšic, teta Paulina do Zuckerradelu, teta Berta se vdala za sedláka a bydlela ve velkém hospodářství vedle nás. Strýc Konrád si koupil v Kunraticích u silnice do Německého Jablonného malé hospodářství, na které stačil sám. Nejmladší otcův

Domovský list Marthy Hantscheové roz. Schäferové

Domovský list Anny Schäferové

bratr, strýc Vencel, se už žel z války domů nevrátil. Moje druhá „babička Hantscheová“, Vilhelmína, trpěla velice často hodně silným reumatismem a potřebovala péči. Jelikož moji rodiče měli kvůli spoustě práce v hospodářství velmi málo času, vzala si babičku k sobě teta Paulina a babička už u ní zůstala.

Všichni otcovi sourozenci si velice dobře rozuměli a měli vždycky radost, když se setkali. Ke společným setkáním ale docházelo zřídka, protože přece všichni měli v hospodářstvích dost práce a jediným dopravním prostředkem bylo tehdy kolo, něco jiného se sotva našlo. Předškolní dětská léta rychle uběhla a pak už začala škola, do které jsem to naštěstí měla blízko, tak jsem tedy putovala se školní brašnou, břidlicovou tabulkou, houbičkou a olůvkem, byla to pro nás ale zábava, protože co jsem napsala, mohla jsem hned zase houbou smazat. Ve třídě nám to opravdu šlo dobře a všichni jsme si výborně rozuměli. S některými začkami jsem ještě dodnes ve spojení. V kunratické obecné škole jsem zůstala do páté třídy, pak jsme museli do Cvikova do měšťanky, která ještě existuje a Češi ji používají dodnes. Byly to z domova asi čtyři kilometry. Do Cvikova se dalo jet vlakem nebo jít houštím pěšky, a protože nás školáků bylo víc, domlouvali jsme se předem, jak to uděláme. Domů jsme šli většinou pěšky, protože to už na přesnosti nezáleželo.

Zvláště v zimě to byla legrace, protože to jsme se většinou koulovali. Když jsme konečně došli domů, ze všeho nejdříve jsme se najedli a nato šup jsme už zase seděli na sánkách a frčeli po Deusbergu dolů. To jsme ale museli dávat dobře pozor, abychom včas zabzdili, protože dráha končila v Hamerském potoce. Jenže válka se všemi svými ošklivými stránkami se úplně nevyhnula ani nám školákům. Často se ozvalo „letecký poplach“, a to znamenalo – rychle do sklepa, který sloužil jako protiletecký kryt, dokud nezaznělo ukončení poplachu. A přece jsme byli občas rádi, když nějaká hodina odpadla, protože jsme tenkrát ještě netušili, co válka vlastně znamená. Když ale přišel letecký poplach až při poslední hodině, popadli jsme své brašny a pelášili lesem domů, což bylo přece vlastně zakázáno, protože jsme měli až do skončení poplachu sedět v krytu. Občas jsme také museli zalehnout, to, když se objevili hloubkoví letci, kteří stříleli po všem, co se hýbalo. Když jsme přiběhli domů, měla jsem vždycky ohromnou radost, když babička stála před svým domkem a řekla: „Uvařila jsem něco dobrého“, protože o samotě jí ani nechutnalo. Byla ráda, když jsme jedly spolu. To se ale mamince nelíbilo, protože si dělala starosti, když jsem nebyla v pravý čas doma. No ale pro tu chvíli to bylo dobré!

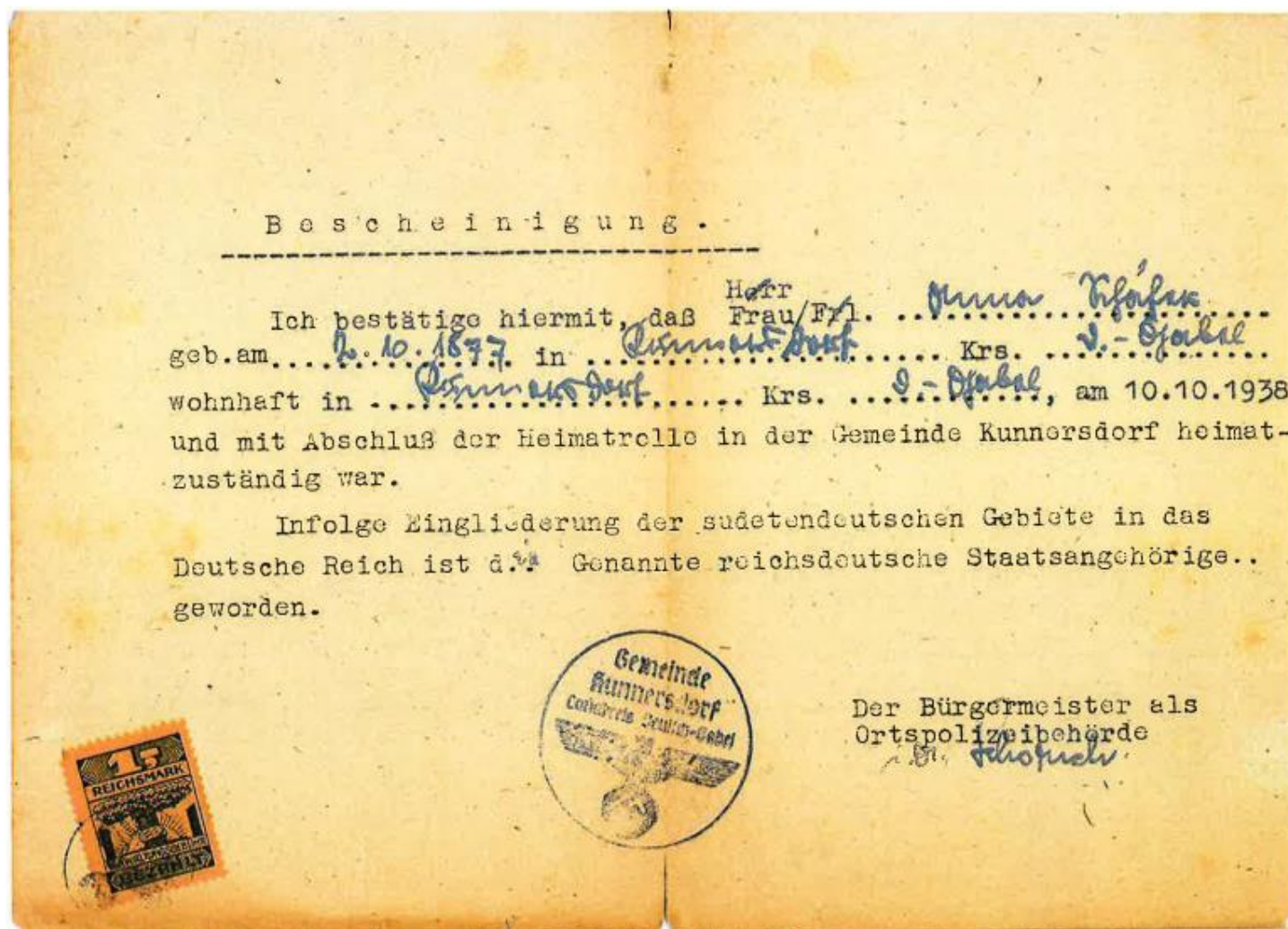
Dům, který byl domovem rodiny Hantscheových

Ano, když válka skončila, přišla asi ta nejhorší doba, jaká vůbec kdy mohla nastat. Nejprve přitáhli Rusové. Rozjezdili svými tanky silnice a vodovody popraskaly, takže jsme museli nosit vodu z potoka pro všechna zvířata, protože se také několik Rusů ubytovalo u nás. Měli s sebou koně a o ty se přece bylo nutno postarat. Matka také musela všem Rusům uvařit, nač měli zrovna chuť. Leckteré zvíře bylo nutno okamžitě zabít, ale to se ještě přeci jenom dalo vydržet.

Hodně zlým zážitkem pro mne bylo, když se objevili takzvaní zajatci z cvikovského tábora a chtěli mně milovaného tatínka zastřelit, protože se zdráhal vydat jim svůj svatební oblek. Právě tito zajatci chtěli, když válka skončila, mít civilní oblečení. Tak tedy drželi před sebou pistoli a hnali mne a tatínka nahoru k šatníku. Tam přiložili pistoli otci ke spánku. Ten přitom nepromluvil ani slovo a jen se díval, jak všechno vykramaňují. To snad bylo jeho štěstí. Náhodou byl nablízku jistý Hoffmann, který uměl dobře česky, a tak tatínka bránil, že ho nechali být a s těmi věcmi zmizeli.

Měly však nastat ještě horší věci. Už brzy přišla první oznámení, která nás vyzývala k opuštění našeho tak krásného domova. Ani nám se to nevyhnulo. 5. září 1945 přišel představený obce a přinesl nám oznámení, že se musíme během pěti hodin dostavit s třiceti kilogramy zavazadel k „Mockerovu hostinci“ uprostřed vsi. Předtím jsme měli ještě uklidit a vše nechat na místě, pak svázat klíče od domu, opatřit je patřičně označeným lepenkovým štítkem a poté odevzdat na obecním úřadě. To byl těžký krok a možná to nejhorší a nejbolestnější, co mé rodiče mohlo potkat. Když tatínek naposled prošel chlévy a s každým zvířetem se rozloučil, a když se poté se slzami v očích vrátil, nejspíš mu nad tím pukalo srdce. Všechna zvířata předtím ještě odvázal. Pak jsme vyrazili, tatínek se žebříňákem, na kterém seděla těžce nemocná babička. V květnu 1943 se mi přece ještě narodil bratříček, což s sebou zas neslo další úkoly navíc. A tak moje maminka tlačila kočárek, ve kterém ležel bráška. Mezi tím vším jsem běžela já, abych rodiče neztratila. Když jsme my všichni určení k transportu stáli pohromadě, přišli Češi a kontrolovali, zda u sebe někdo nemá šperky, protože to se muselo všechno odevzdat.

Jenže mně bylo jedenáct, a ještě jsem měla na sobě náušničky. Ty mi prostě strhli, a už byly pryč. Pak se dal transport do pohybu, po silnici ve směru na Německé Jablonné, naše okresní město, a tam na sportovní hřiště. Vedle nás jeli Češi na koních a poháněli nás bičem. Kdo nedokázal běžet dost rychle, dostal pořádnou ránu a odletěl do příkopu. Kdo se sám dokázal zas rychle zvednout, měl štěstí, protože jinak zůstal ležet a nikdo se o něj nestaral. Pak jsme se museli uložit na jedné louce a hledět tu noc nějak přežít. Naštěstí nepršelo, jinak by to s námi a s nemocnou babičkou bylo bývalo na té louce zlé. Druhý den ráno tu byli ti Češi zas a transport se dal znova do pohybu.

Domovské potvrzení Anny Schäferové

Hnali nás k hranicím, a my museli s pláčem dál. V Žitavě pak stál dobytčí vagon, kterým nás odvezli do Lobavy. Tam se šlo do nádražního baráku, kde jsme přenocovali na tvrdých lavicích. Protože už jsme neměli nic k jídlu a k pití, bylo to i s naší babičkou tak zlé, že jsme se museli obrátit na Červený kříž. Tam se babičky ujali a protože všechny nemocnice byly tehdy přeplněné, převezli ji do obce Großschweidnitz. Tam byla velká nemocnice o několika budovách, která jinak sloužila pro nervově nemocné. I ty museli ale sestrkat dohromady, aby bylo místo pro pacienty s běžnými nemocemi. Babička tam musela zůstat, a tak to bylo těžké loučení. Ještě jsme ji tam s maminkou jednou z Budyšína navštívily, a protože ovšem nejel žádný vlak, musely jsme pěšky. Byla to ale daleká cesta. A o to smutnější, že jsme babičku nemohly vzít s sebou, také jsme přece nic neměly. V únoru 1946 nám tam babička umřela a oni se nás ptali, zda máme prkna na rakev, kde jsme ale měli nějaká vzít, když bylo sotva co jíst. A tak museli babičku pohřbít v pytli od cementu. Pak jsme se zas musely s maminkou vydat do márnice, abychom se s ní mohly rozloučit. V márnici leželo ještě mnoho jiných. Nikdy nezapomenu, jak tam vrzaly dveře, dodnes mi to zní v uších, bylo mi hrozně a když jsme z márnice vyšly, musely jsme pryč, no a potom babičku zahrabali. Směli jsme se ale z dálky podívat, kde babička na velkém hřbitově leží. Našla bych to místo ještě dnes. Pak jsme zas šly tu dlouhou cestu pěšky nazpět do Budyšína. Tatínek s námi nemohl, musel pracovat, a bráška byl ještě malý. Transport mířil vlastně do Bavorska, ale moji rodiče s dalšími pěti nebo šesti rodinami vystoupili v Budyšíně, protože přece všichni chtěli zas nejkratší cestou zpátky domů. Při prvním transportu v červenci vyhnali našeho stavebního mistra a mnoho jiných. Stavební mistr se ale uchytil v Budyšíně a vzkázal, že pokud někdo chce, může mu pomoci najít práci. Tím nám ovšem vyvstala naděje. Proto jsme v Budyšíně vystoupili také. V téže době přišli ještě další vyhnanci, a všichni jsme museli do Schillerovy školy. Všechno tam bylo otlučené, ve třídách nám prostřeli slámu a směli jsme se tam ubytovat. Protože se o nás nikdo nestaral, šla se potom maminka na městský úřad zeptat, kde dostaneme něco k jídlu. Dostala tam kartičku a s ní jsme si

směli denně v domě „Slunce“, jak se tehdy jmenoval ten velký dům odborového svazu, vyzvednout sběračku polévky a sto gramů chleba na osobu. Vždycky jsme to pak „rozkouskovali“, kolik smí kdo sníst. Takže to vypadalo, že budeme hladovět. Maminka totiž udělala každý den do chleba zářez, což znamenalo, že víc se už za jeden den nesmělo sníst. Ten trošek z domova už byl dávno spotřebován. Po mnohém žebrání na bytovém úřadě jsme po čtrnácti dnech dostali maličký příbytek o dvou místnostech na Soukenické ulici (Tuchmacherstrasse) č. 36. Nejdříve jsme tedy bydleli u jedné osamělé vysoké ženy, která z toho, že se musí vzdát dvou místností, neměla zrovna radost. Kuchyň jsme měly používat společně, protože v těch pokojích nebyla kamna ani vodovod. Záchod byl o poschodí níž, ale my jsme zpočátku byli rádi, že máme vůbec střechu nad hlavou. Tehdy jsme si znovu uvědomili, jaká je to vzácnost mít vlastní „domov“, neboť tam, v našem velkém čtverhranném dvoře jsme v mnoha místnostech měli místa dost. Teď jsme si totiž teprve mohli požádat o potravinové lístky a lístky na uhlí. Potravin byl sice velký nedostatek, přece jsme ale měli něco k snědku. Nyní se rodiče museli pokusit najít si práci. Tatínek šel tedy do toho velkého stavebního podniku, kde Runge pracoval jako mistr, dělat přidavače, protože jako rolník se vyznal především v zemědělství. Byla to ovšem velká dřina, nosit dennodenně po žebříku do nejvyšších pater v nůši na zádech těžké cihly a maltu. Hodinová mzda tehdy činila jen 0,39 feniků. Zvláště pro tatínka to byla těžká doba, poněvadž navíc trpěl zádech a neustále ho trýznil hlad. Maminka šla nejprve na církevní statek, tam bylo hodně práce na poli a na tu byla přece zvyklá. Mělo to i tu výhodu, že jsem směla chodit s ní, takže jsem si mohla s bratříčkem hrát na okraji pole a dávat na něho pozor. Žel ta pole byla tehdy hned u „Žluté bídy“, jak se lidově říkalo tamní věznici, takže jsme z příšerné blízkosti slyšeli, jak věžňové křičí hladem. Dodnes mi hlasy těch lidí znějí v uších, bylo to prostě kruté. Když jsme někdy byli hodně blízko, mohli jsme dokonce často zahlédnout, jak do jámy vyklápějí mrtvolu. To jsem se ani nechtěla dívat.

Později se nám trochu poštěstilo, že na statku, kde maminka pracovala, měli hodně dobytka. Šéfová, paní Dienerová, se jí tedy zeptala, zda by nemohla o nedělích, jako přesčas, chodit dojit. Ráda souhlasila, a tak ji pak za to pozvali na oběd. Ale jelikož jsme doma nic neměli, zeptala se, zda by si to jídlo mohla vzít domů. Měli jsme tak aspoň trochu radosti. K nasycení nám to sice nestačilo, ale přece nám to pomohlo o kousek dál.

Dobré a méně dobré vzpomínky na mé dětství

Mateřská škola

Sice jsem školku vůbec neměla ráda, ale právě tam mě skoro každý den vodili, protože rodiče ovšem museli pořád chodit na pole. Babička, tedy maminka mé maminky Marthy, si mne sice často brávala domů, bydlela přece téměř naproti, ale to bylo jen občas. Tak jsem se často ze školky vypařila, ale žel mě babička vždycky zase zavedla zpátky. Jednou mě tam chtěla vrátit proti mé vůli, tehdy jsem začala trucovat a prostě jsem se vrhla na zem. Náhodou šel zrovna kolem vesnický policajt a zaslechla jsem, jak říká: „Kdyby tak byla moje, ta by dostala,“ načež mi babička napráskala na zadek. To jsem hned dostala pořádně za vyučenou, a babička mne neprodleně zavedla do školky zpátky. Po tomhle zážitku jsem už nikdy z mateřinky nevzala roha. Bylo to pro mne ponaučení.

Nemoc

Babička mne k sobě brávala hodně i proto, že jsem jako dítě bývala častěji nemocná. Jednou jsem dokonce měla příušnice, v našem prostém jazyce se jim říkalo „kozí Petr“. Tak mne babička doma zkrátka ošetřila pomocí pergamenového papíru, který nejdříve tlustě pomazala máslem. Tuhle škrábavou věc mi jednoduše ovázala kolem krku, a navrch dala ručník a šálu. Vůbec se mi nelíbilo, že to škrábe, a bránila jsem se. Jenže co se dalo dělat, babička vždycky prosadila svou. Dokonce musím zpětně dodat, že mi takhle procedura se starým domácím prostředkem přece jenom pomohla.

Hry na mezi

Zvláště o žních mě rodiče často brávali s sebou na pole, případně o senoseči na velkou louku u Teichbergu [dřívější název Ovčího - či dnes Ovčáckého? - vrchu, pozn. překl.]. Tam to ale nás děti moc nebavilo, byla to nuda. Když ale jel tatínek s vozem na pole, setkávala jsem se velice často s jednou kamarádkou, Erni Köhlerovou (provdanou Schillerovou), protože naše pole spolu sousedila. To jsme pak často sedly na kraj pole, odkud nebylo daleko ke trati, kudy jezdil vlak z Německého Jablonného.

Tam jsme hrávaly všelijaké hry a vymýšlely si různé věci. Jednou nás napadlo, že kdybychom na kolej položily feník, třeba by vlak vykolejil. A často jsme to i udělaly, ale k takové katastrofě naštěstí nedošlo, feník byl ovšem placatý a tenký jako platýs. Pokaždé jsme se znova divily, že se nestalo nic jiného, a často jsme se kvůli tomu zlobily. Měly jsme i proviant – krajíčky chleba a k pití oslazenou octovou vodu. Tak nám čas rychleji ubíhal. Takle takzvaná „limonáda“ nám vždycky chutnala. Vyhrabaly jsme díru v zemi, aby nápoj v hliněném džbáně zůstal svěží. Kamarádství s Erni přetrvalo i po útěku a vlastně až do její smrti. Žel nemohla moje dobrá přítelkyně ze zdravotních důvodů také přijet v roce 2016 na setkání do Ojbína. Měla rakovinu slinivky břišní a v té době jsme neměli nikdo tušení, jak je to s ní zlé. Po setkání, ale asi deset dní před jejím úmrtím, jsme ji navštívili a můj muž ji pustil filmy ze setkání ve vlasti, totiž z pobožnosti v kunratickém kostele, kde jsme vzpomínali na zesnulé a modlili se za nemocné. Erni měla ohromnou radost a řekla, že bychom jí měli ukázat vše, co jsme nafilmovali, protože je to pro ni, jako kdyby byla u toho. Na závěr ale mohu říci, že jsme měli celkově velmi krásné dětství.

Myslívám ještě i na to, jak mne tatínek Karel cestou domů z pole nechal často sedět nahoře na kozlíku. To byla pro mne velká radost a dodnes jsem na to pyšná. Už tenkrát byl život na statku obrovský zážitek, lidé na to ovšem přicházejí i v dnešní době. Bylo to zdravé už i kvůli potravinám, které byly ještě přírodní. Jsem za to vděčna.

Škola a letecký poplach

Nejprve jsem ovšem chodila do kunratické školy, kde jsem se dokonce ještě musela naučit „staroněmeckému“ písmu. Ale latince, jak se tehdy říkalo, jsem se učila také. Později jsem potom jezdila s ostatními vlakem do měšťanky do Cvikova, nebo jsme chodili den co den lesem per pedes, tedy pěšky. Ta měšťanská škola byla rozdělena na chlapeckou a dívčí, a měla proto i dva krásné oddělené vchody, které se také ještě zachovaly, stejně jako poprsí pedagoga Pestalozziho, jež lze při pohledu od silnice obdivovat na průčelí. Cestu domů jsme si zkracovaly přes „dutin“ u Dutého kamene. Když siréna zahoukala letecký poplach, měli jsme jít do krytu, abychom hloubkovým letcům neposloužili za pohyblivý cíl. Obvykle jsme pak zůstali ve sklepech až do signálu ohlašujícího konec poplachu. Když ale poplach přišel až při poslední hodině, rozběhli jsme se prostě lesem domů. Pohybovali jsme se od stromu ke stromu a k houští, aby nás neviděli. Letci přece stříleli po všem, co se hýbalo. Naštěstí jsme všichni vyvázli a většinou jsme šťastně dorazili k rodičům.

Hosté, kteří u nás pracovali

Vždycky u nás bývala německá dívka z Říšské pracovní služby, v hospodářství však pracovala i jedna milá Polka. Vlastně měly obě jíst odděleně od nás, ale tatínek Karel to tak nedělal. Sedali jsme u stolu pohromadě a společně jsme jedli, neboť u nás vždy panovaly takové rodinné vztahy. V té době k nám často chodili zajatí Poláci, případně Rusové, a žebrali. Maminka a tatínek jim vždycky dali něco s sebou.

Vykázání s pětihodinovou lhůtou

Když jsme 5. září 1945 od obecního posluhy obdrželi rozkaz, že máme neprodleně opustit náš dům s dvorem, a tedy náš domov, byl to pro nás nepopsatelný otřes. Nikdo nevěřil, že k tomu vyhnání ještě dojde. Výpovědní rozkaz v české řeči, na který se přišlo teprve desítky let po vyhnání, odhalil, jak hrozně s námi zacházeli. Veškeré šperky, zlaté předměty, peníze, a dokonce spořitelní knížky jsme museli odložit na stůl. Šok, když mi strhli z uší náušnice, jsem dodnes nestrávila a vždycky, když jsme v Kunraticích a přijdeme na tehdejší shromaždiště, musím plakat, protože myslím na tento okamžik.

Posvícení v Kunraticích

Na posvícení se v celé obci peklo mnoho koláčů. Bylo tomu tak i u nás. Jednou napekla maminka Marta devět nebo dokonce jedenáct okrouhlých koláčů, většinou „flekatých“ [tj. zpestřených různými druhy náplní; v rodině mých bytných, původně Beránkových, pak Němcových a dnes Latislavových, která v obci v roce 1937 zakoupila dům a zůstala zde – v pěkných vztazích s německými sousedy i přes válku, se dělají dodnes a říká se jim „kecané“ – pozn. překl.]. Ukládaly se v chladné místnosti, kde bylo podle tehdejšího zvyku něco jako dvojitý strop, který zabíral asi třetinu místnosti. Tam se nahoře krom jiných věcí ukládal i ten koláč. Tenkrát se koláče skoro vždycky pekly doma ve vlastní peci, kde se však pekly i chléb, maso a jiné pokrmy.

Náš tatínek Karel Hantsche, který byl přes den většinou na poli, přišel domů a ze zmíněné místnosti k němu lákavě zavonělo koláčem. Protože měl ale po těžké práci chuť a ohromný hlad, hned si tajně jeden celý velký okrouhlý koláč vzal a schoval si ho za lacl své zástěry, že si ho ve stáji nebo venku postupně sní.

Naše maminka šla náhodou zrovna nahoru do té místnosti a přišlo jí to moc divné, protože zjistila, že mezi koláči je mezera. Nedokázala si představit, kde tedy ten koláč zůstal, a tak je pořád přepočítávala, ale jeden právě chyběl. Tatínek se na neustálé dotazy usmíval „pod fousy“, ale neřekl ani slovo – co kdyby třeba nadávala? Noc uplynula, a koláč chyběl a chyběl, až druhý den se tatínek konečně přiznal, že ho snědl.

Nyní byla hádanka konečně rozluštěna. Aby to nebylo nápadné, ulamoval si kousek po kousku, až v něm celý koláč zmizel. To se ale maminka musela smát, jak... „dokázal jeden mužský sníst takový koláč.“

Vzpomínky babičky Marthy Hantscheové

[Pamětní zápis dcery Frídy Hantscheové – možná má to útržkovité povídání ještě nějaké pokračování]

Babička Martha často se smíchem vyprávěla o těch třech „pannách“ podle legračního textu, kde to bylo asi takhle: „...Tam, kde cesta zachází, tam, kde stezka zachází, kde tři panny sedí, jedna slula „Pinka“, druhá „Pibeltepinka“, třetí: „NobeltepopelIndebibeltepinka“. „Pinka“ vzala kámen a hodila ho „Pibeltepince“ na levou nohu, tu ale začala „NobeltepopelIndebibeltepinka“ velice hrozně křičet“ atd. Víc než tenhle útržek žel v hlavě dcery zachováno nezůstalo, ukazuje ale, že tenkrát bývalo zrovna tak veselo, jako ještě někdy dnes.

Vánoce 1962

*vzadu: otec Karl, matka Martha, bratr Herbert,
vpředu: Friedel, syn Wolfram a manžel Rudolf*

Kunratická píseň

Nápěv: refrén – Horní Lužice, ty vlasti má...

Zbásnil Rudolf Junghardt

*Kunratice, dávná vlasti má,
i z dále myslím na tebe,
vždy v mém srdci musíš přebývat,
tot' slib nejen ode mne.*

*Mnoho roků uprchlo již v dál,
věrni jsme ti však dosavad,
není, kdo by nám tu touhu vzal,
zpět se dívat, nově mít tě rád.*

*Když pomyslím na svůj dětství čas,
jak byl krásný v důlku zeleném,
hory kolem, polí, luk, vod jas,
jak zářily v dávném květu svém.*

*Ach, vrch Strážný, Dutý kámen, Klíč
shlížely k nám dolů za těch dní,
hrdost a též vážnost byla v nich,
od zrodu až k chvíli poslední.*

*Víska naše leží stále tam,
vzpomínám na velké, na malé,
překrásný tam život kynul nám,
vždyť jsme byli všichni ze vsi té.*

*Sbohem tedy, Kunratice mé,
na vlast nelze nikdy zapomenít,
v srdci vždycky pro ni místo je,
nebudeme žádnou jinou mít.*

Frieda-Maria Junghardtová roz. Hantscheová Kunratice č.p. 152

**Výpis usnesení z jednání zastupitelstva obce
Kunratice u Cvikova č. 19/2024
ze dne 11. 6. 2024 v zasedací místnosti KD
v Kunraticích u Cvikova**

Zastupitelstvo obce schvaluje, volí, jmenuje a přijímá tato usnesení:

1. Ověřovatele zápisu č. 19/2024 paní Květuši Tomkovou a Martinu Černou.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
2. Doplnění programu jednání o body č. 1 a č. 2.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
3. Program jednání č. 19/2024.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
4. Prodloužení nájemní smlouvy na pronájem bytu č. 411 v č.p. 411 trvale bytem formou dodatku k nájemní smlouvě o jeden rok, tedy od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025 a pověřuje starostu obce jeho podpisem.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
5. Prodloužení nájemní smlouvy na pronájem bytu č. 411 v č.p. 411 trvale bytem, formou dodatku k nájemní smlouvě o jeden rok, tedy od 3. 7. 2024 do 2. 7. 2025 a pověřuje starostu obce jeho podpisem.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
6. Prodloužení nájemní smlouvy na pronájem bytu č. 411 v č.p. 411 trvale bytem Kunratice u Cvikova 411, formou dodatku k nájemní smlouvě o jeden rok, tedy od 3. 7. 2024 do 2. 7. 2025 a pověřuje starostu obce jeho podpisem.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -
7. Na základě smlouvy o závazku uzavřít kupní smlouvu, uzavřené dne 7. 9. 2009, mezi obcí Kunratice u Cvikova, zastoupené Karlem Minaříkem jako prodávajícím a nar. trvale bytem jako kupujícím, prodej pozemku p. č. 2829/7 o rozloze 2243 m² dle geometrického plánu č. 557-12/2011, druh pozemku travní porost, v k. ú. Kunratice u Cvikova, za cenu 1600 m² za 1,- Kč a 643 m² za 3.215,- Kč, celkem 3.216,- Kč, a pověřuje starostu obce podpisem smluv.
Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

8. Záměr pachtu pozemku p. č. 1331/8 v k. ú. Kunratice u Cvikova, o rozloze 2879 m², druh pozemku trvalý travní porost, za cenu 2.879,- Kč/rok.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

9. Prodej pozemku p. č. 669/6 v k. ú. Kunratice u Cvikova, o rozloze 300 m², druh pozemku travní porost, dle geometrického plánu č. 818-190/2022 za celkovou cenu 150.000,- Kč společnosti Athelier Kiwi s.r.o., v zastoupení prokura Ing. Kateřina Iwanejko, se sídlem Kunratice u Cvikova 336, 471 55 Kunratice u Cvikova.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

10. Na základě doporučení hodnotící komise, výběr dodavatele stavby „NÁHONY, KUNRATICE U CVIKOVA – oprava havárie zdi na náhonu 2a“, společnost Nowastav a. s., IČO 00565679, Malešická 2679/49, Žižkov, 13000 Praha 3 za celkovou částku 699.524,68 Kč bez DPH a pověřuje starostu obce podpisem smlouvy o dílo.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

11. Na základě doporučení hodnotící komise, výběr dodavatele stavby „ÚPRAVA PLYNOVÉ KOTELNY V OBJEKTU BD S PRODEJNOU 411 KUNRATICE U CVIKOVA“, společnost TOPENÍ PLUS, Tomáš Procházka, IČ 09225366, Dubice 568, 463 12 Liberec za celkovou částku 617.911,- Kč bez DPH a pověřuje starostu obce podpisem smlouvy o dílo.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

12. Vypracování bezpečnostního plánu ZŠ a MŠ Kunratice u Cvikova dle předložené cenové nabídky ze dne 27. 5. 2024, dodavatelem - Veronika Fáberová, IČ: 71563393, se sídlem Ke Kapslovně 2855/5, 13000 Praha 3- Žižkov, není plátce DPH, za celkovou částku 69.980,- Kč a pověřuje starostu obce zajištěním prací.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

13. Účetní závěrku ZŠ a MŠ Kunratice u Cvikova za účetní období r. 2023 a pokrytí ztráty ve výši 1.625,11 Kč z rezervního fondu.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

14. Závěrečný účet hospodaření spolu se Zprávou o výsledku přezkoumání hospodaření za rok 2023 bez výhrad.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

15. Účetní závěrku obce sestavenou k rozvahovému dni 31. 12. 2023 a schvaluje převedení hospodářského výsledku ve výši 5.823.039,27 Kč z účtu 431 – výsledek hospodaření ve schvalovacím řízení na účet 432 – výsledek hospodaření minulých účetních období. O schválení účetní závěrky obce Kunratice u Cvikova za rok 2023 bude vypracován protokol, který bude nejpozději 30. 06. 2024 odeslán do Centrálního systému účetních informací státu podle technické vyhlášky o účetních záznamech prostřednictvím KÚ Liberec.

Pro: 9 Proti: - Zdržel se: -

16. Delegování ve smyslu ustanovení § 84 odst. 2 písm. f) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, Bc. Michala Iwanejka k jednání na valné hromadě společnosti Severočeská vodárenská společnost a.s., IČO: 49099469, se sídlem Teplice, Přítkovská 1689, PSČ 415 50, konané dne 20. 6. 2024 od 10 hodin v Krušnohorském divadle v Teplicích, kdy Bc. Michal Iwanejko je na základě této delegace oprávněn k účasti na jednání a k hlasování jménem obce Kunratice u Cvikova na předmětné valné hromadě; a u k l á d á Bc. Michalu Iwanejkovi aby se zúčastnil předmětné valné hromady a jednal na této valné hromadě v zájmu obce Kunratice u Cvikova.

Pro: 9

Proti: -

Zdržel se: -

17. Předložené rozpočtové opatření č. 4/2024 bez výhrad

Pro: 9

Proti: -

Zdržel se: -

18. Provedení doporučených opatření navržených Finančním výborem v protokolu o výsledku kontroly ze dne 4. 6. 2024.

Pro: 9

Proti: -

Zdržel se: -

Zastupitelstvo obce odkládá:

- Projednání žádosti o úpravu povrchu místní komunikace na p. p. č. 2941/1 v k.ú. Kunratice u Cvikova a pověřuje stavebně investiční komisi k zajištění podkladů, jejich posouzení a návrhu řešení.

Pro: 9

Proti: -

Zdržel se: -

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- Plnění usnesení ze zasedání č. 13-18/2024.
- Předložení výdajů schválených starostou obce za měsíc duben a květen 2024.
- Předložený zápis a protokol o výsledku kontroly, provedené Finančním výborem dne 4. 6. 2024.

Vyvěšeno: 17. 6. 2024

Sejmuto:

Bc. Michal Iwanejko
starosta obce

Zastavte se nebo zavolejte

Kateřina Poláková, DiS.
vedoucí Občanské poradny

Křížíkova 980, Nový Bor

☎ 778 002 114

✉ polakova@rodinavcentru.cz

ZDARMA
A DISKRÉTNĚ

Řešíte
výživné?

Nemáte na
energie?

Jak žádat
o dávky?

Máte dluhy?

Chybí vám peníze
na kroužky?

Obtěžuje vás
exekutor?

RODINA
V CENTRU

V Knize roku bodovaly továrny, plastiky, ale i muzeum a medvídek

Z obou břehů / Z obu brzegów, Z ohně a pisku, Kartounky v České Lípě v 18. až 20. století, Vratislav Karel Novák: To je vše, Příběh podještědské obce II, O medvídkovi, co neuměl plavat, ale naučil se číst, Svěží dům s věží. Tyto publikace získaly ocenění v letošním, sedmém ročníku soutěže Kniha roku Libereckého kraje. Slavnostní vyhlášení se uskutečnilo ve středu 22. května od 15 hodin v Krajské vědecké knihovně v Liberci.

Porotci se letos při hodnocení knih shodli, že v jednotlivých kategoriích přibylo velmi kvalitně připravených titulů, a to nejen z hlediska obsahu, ale také grafického a polygrafického zpracování.

V letošním roce se soutěžilo v pěti základních skupinách. V kategorii Beletrie a poezie si cenu převzal Martin Trdla, který do soutěže přihlásil knihu *Z obou břehů / Z obu brzegów*.

V kategorii Literatura pro děti a mládež, učebnice se vítězem stala kniha *Z ohně a pisku*, kterou do soutěže přihlásilo vydavatelství Albatros Media. Mezi odbornou a populárně naučnou literaturou vyhrála kniha *Kartounky v České Lípě v 18. až 20. století*. Nejlepší uměleckou monografií a výtvarnou publikací je publikace *Vratislav Karel Novák: To je vše*. V kategorii Kniha o obci se vítězem stal *Příběh podještědské obce II*.

V kategorii čtenářské volby se až do konce nevědělo, která kniha vyhraje. Nakonec se s 108 hlasy vítězem stala kniha

45

tolik knih bylo
přihlášených do
letošního ročníku
soutěže

O medvídkovi, co neuměl plavat, ale naučil se číst. Zvláštní cenu Libereckého kraje za mimořádný přínos v oblasti literatury letos získala novinářka, spoluautorka práce z oblasti regionální historie Jablonce nad Nisou a Jizerských hor Petra Laurin.

V letošním roce porota udělila ještě Zvláštní cenu, kterou obdržela kniha *Svěží dům s věží. Severočeské muzeum očima studentů Sutnarky*. [\(pokračování článku na Facebooku\)](#)

[více na f](#)

„Úroveň přihlášených knih stoupá“

Nesnadnou práci má během soutěže Kniha roku Libereckého kraje porota, která hodnotí jednotlivé přihlášené publikace. Zaobírají se nad knihami všichni komplexně anebo hodnotí každý podle svého zaměření? „V porotě jsou zastoupené různé profese, jako nakladatel, spisovatel, knihkupec, grafik, nebo knihovnice. Každý samozřejmě přistupujeme k hodnocení podle svého úhlu pohledu a na základě své profese,“ vysvětlila členka poroty a ředitelka Krajské vědecké knihovny v Liberci Dana Petrydesová. Jak si na tom knihy stojí stran úrovně zpracování,

a to ať po obsahové či grafické stránce? „Musím konstatovat, že podle mého skromného názoru úroveň publikací stoupá, a to zejména v kategorii Umělecká monografie a výtvarná publikace. V letošním roce jsme právě nad touto kategorií poměrně dlouho diskutovali, protože nominované knihy byly po umělecké i designové stránce velmi zajímavé a hodnotné,“ prohlásila Petrydesová. Ředitelka knihovny působí v porotě již několikátým rokem a prakticky pokaždé se do publikací přihlášených do soutěže ráda začte. „Také v tomto ročníku jsem měla svého favorita. Tato publikace sice bohužel nevyhrála, ale zato získala zvláštní ocenění. Je to publikace Severočeského muzea v Liberci nazvaná *Svěží dům s věží*, která byla vydána při příležitosti 125. výročí založení této instituce. Oslovila mě svojí svěžestí, kvalitním grafickým ztvárněním a obsahem. Jedná se v podstatě o pohled na muzeum očima studentů ateliéru didaktické ilustrace plzeňské Sutnarky neboli Fakulty umění a designu Ladislava Sutnara pod vedením Renáty Fučíkové a Evy Bartošové,“ uzavřela Petrydesová.

Lidé, čtěte!

Ten moment, když otvíráte novotou vonící knihu, zlehka přičichnete ke stránkám, pohodlně se usadíte a ponoříte do příběhu. Z nabídky vítězů soutěže Kniha roku Libereckého kraje si vybere každý.

[více na i](#)

„Tentokrát jsem to opravdu nečekal“

S Janem Havelkou, předsedou spolku Dubáci a autorem vítězné publikace *Příběh podještědské obce II* o úspěších v soutěži Kniha roku, o křížení historie Podještědí a převtělování do hostinského Berana.

[poslechněte si na Spotify](#)

Krajské Dožínky nabídnou muziku, tance, zvířata i regionální laskominy

Den, který je věnován nejen oslavě úrody, ale také počtě celému odvětví zemědělství, potravinářství, jakož i řemeslům a výrobcům z regionu. To jsou Krajské dožínky Libereckého kraje, které se uskuteční v sobotu 31. srpna ve Frýdlantu. Chybět nebude ani muzika a doprovodný program pro dospělé i děti. Vstup na akci je jako již tradičně zdarma.

V rámci festivalu se uskuteční ve 14.00 vyhlášení výsledků dvacátého ročníku soutěže Výrobek roku Libereckého kraje, v níž letos bodovaly kupříkladu žitný chléb, rakytníková pralinka s levandulí, slivovice ze sudu nebo paštika s brusinkami. Hodnotitelská komise soutěže Výrobek roku Libereckého kraje udělila tuto prestižní značku, která je zárukou kvality a poctivosti místních výrobců, celkem deseti produktům z kraje. Tento rok komise vybírala z 123 výrobků od 35 regionálních výrobců.

Na organizaci Krajských dožínků se letos podílí také město Frýdlant a Střední škola hospodářská a lesnická Frýdlant. Pro návštěvníky bude připraven program na třech místech Frýdlantu. V parku se mohou malí i velcí těšit na výstavu hospodářských zvířat jako jsou koně, ovce či skot, k vidění bude i historická a moderní zemědělská technika. Do kostela si mohou návštěvníci přijít poslechnout děkovnou bohoslužbu nebo populárně-naučné komentované prohlídky a na náměstí pak na všechny bude čekat tržnice plná dobrot a specialit, najdou

31.8.

Krajské dožínky
ve Frýdlantu

tu ukázky práce řemeslníků, a hlavně si budou moci užít řadu koncertů.

Návštěvníci dožínků zhlédnou i prezentaci projektu Liberecký kraj sobě. Ten podporuje právě regionální výrobky, výrobce a tradiční řemesla; na webu www.lksobe.cz jsou k vidění profily regionálních producentů od tradičních řemeslníků až po designové a inovativní výrobce. (pokračování článku na Facebooku)

více na

Farmáři: potkáme se s kolegy a oslovíme zákazníky

Součástí dožínků jsou již tradičně stánky, v nichž lze ochutnat oslňující spektrum nejrozličnějších laskomin, zpravidla regionálního původu. Výrobci se jednohlasně shodují: díky účasti na Krajských dožínkách mohou potěšit stálé zákazníky a zároveň oslovit případné nové. Stejně tak jsou pro ně dožínky místem, kde se uvidí se svými známými kolegy z oboru a prohodí kus řeči. „Sídlíme v Bělé u Staré Paky, máme tam rodinnou farmu, hospodaříme pouze na rodinných pozemcích

a už více než dvacet let pěstujeme česnek. Na Krajské dožínky jezdíme pravidelně každý rok, protože je to pro nás skvělá možnost znovu se potkat s kamarády, kteří tam také jezdí a něco produkují a dělají. Na Krajských dožínkách si budou zákazníci moci koupit náš česnek, budeme tam se svým stánkem,“ řekla Alena Mihulková z Farmy Hradecký – Mihulková. Obdobně hovoří rovněž David Erlebach ze společnosti Mléko Jeřmanice, která působí na mlékárenské scéně již deset let a mezi jejíž produkty patří mléko plnotučné, smetanový zákys, tvarohy, jogurty, pomazánky a několik druhů sýrů. „Mlékárna Jeřmanice se bude letos stejně jako v předchozích letech účastnit Krajských dožínků. Budeme návštěvníkům prezentovat výrobky, které letos vyhrály soutěže Výrobek roku Libereckého kraje a Regionální potravina Libereckého kraje. Na dožínky se těšíme, protože skýtají možnost přímé komunikace s našimi zákazníky a zároveň se setkáme s kolegy z potravinářského oboru z Libereckého kraje.“

Řekněte sýr!

Přepestrá bude na dožínkách ochutnávka potravin oceněných titulem Výrobek roku: kromě sýra to jsou například med, marmeláda, paštika, pralinky či sušené maso. Nu a k pití? Mošt nebo slivovička!

více na

„Rutina? V žádném případě“

Na pořádání dožínků ve Frýdlantu se již tradičně podílí tamní Střední škola hospodářská a lesnická. S jejím ředitelem Miroslavem Kudrnou o tradici, která zavazuje, i o tom, co zajímavého lidé uvidí letos.

poslechněte si na Spotify